

PASAULES BESTSELLERS

48 STUNDAS LĪDZ SLEPKAVĪBAI

Nevainojams, spraigs spriedzes romāns,
piesaista viss – dziļums, tēli un noslēpumi.

Patiešām iesaku izlasīt!

Lī Čailds

ENDRŪ BURELS

ENDRŪ BURELS

48

STUNDAS
LĪDZ
SLEPKAVĪBAI

ANDREW BOURELLE

48
HOURS
TO
KILL

ENDRŪ BURELS

48

STUNDAS

LĪDZ

SLEPKAVĪBAI

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-312.4
Bu 450

Copyright © 2021 by Andrew Bourelle
All rights reserved

Published in the United States by Crooked Lane Books, an
imprint of The Quick Brown Fox & Company LLC

Endrū Burela romāna "48 stundas līdz slepkavībai"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Gunita Mežule
Vāka noformējums latviešu valodā "Apgāds "Kontinents""
Vāka foto © EvgeniT/pixabay.com
© Brigipix/pixabay.com

ISBN 978-9934-25-043-9

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2022

Šis ir literārs darbs. Visi šajā romānā minētie vārdi, tēli, organizācijas, vietas un notikumi ir vai nu autora iztēles auglis, vai tiek izmantoti izdomātās situācijās. Jebkāda līdzība ar patiesiem vai esošiem notikumiem, darbības vietām, dzīvām vai mirušām personām uzskatāma par sagādīšanos.

Obrijai

Necīnies ar briesmoņiem,
lai pats nekļūtu par briesmoni.
Un, ja tu skaties bezdibenī,
tad bezdibenis arī skatās uz tevi.

NĪČE

PROLOGS

EBIJA

PIRMS DEVIŅIEM GADIEM

Furgons iegriezās līkumā, un viņu priekšā parādījās ezers – milzīgs, mirguļojošs zila stikla klājums. Motorlaimas un nelielas jahtas izraibināja tā virsmu gluži kā lidmašīnas debesis, atstājot baltas izplūdes gāzu pēdas kobaltzilajā ūdenī.

Ebijai griezās galva. Viņa sēdēja trīsvietīgā sēdekļa vidū: Ītans stūrēja, bet Vitnija atradās labajā pusē. Furgons sāka braukt lejup pa kalnu šoseju. Priedes zibēja garām. Logi bija atvērti, un vēsais kalnu gaiss virpuļoja viņiem apkārt. Ebijas mati plivinājās ap galvu.

Viņi gatavojās doties uz pludmali. Pa ceļam Ītans tikpat kā neko nebija teicis. Viņš bija vai nu pagirains, vai vienkārši noguris, taču Ebiju tas daudz nesatrauca. Brālim bija divdesmit viens gads, un tagad viņš varēja lepoties pats ar savu dzīvokli un jaunu darbu, bet viņa bija tikai bērns, kas gatavojās mācīties vidusskolā. Kad brālis pārcēlās, Ebija bija baidījies, ka Ītans viņu aizmirsīs, it īpaši tāpēc, ka viņš strādāja striptīzklubā par iekšālidēju. Vai tad džeks, kurš augām dienām un naktīm atro-

das tuvumā kailām sievietēm, aizdomāsies par savu sīko māsu?

Taču Ebija allaž bija Ītana pirmais numurs. Un otrādi. Kad Ebija bija maza, brālim vajadzēja viņu pieskatīt, kamēr mamma strādāja. Viņš palīdzēja mātai pildīt mājasdarbus un skatījās televīziju kopā ar Ebiju. Veda viņu uz kino. Ebija nezināja, ko viņš dara savā dzīvē – iekausta nesavaldīgus klientus darbā? Uzdzīvo ar striptīzdejojotājām brīvajā laikā? Taču viņa jutās laimīga, zinot, ka vēl aizvien ir brālim svarīga.

– Nu tad, – viņš ierunājās, nogriezdamies ar furgonu uz 28. šosejas, – vai jūs priecājaties par to, ka mācīsieties videnē?

– Skaidrs, – Ebija nevērīgi noteica.

Vitnija paraustīja plecus.

Patiesībā viņas abas bija sajūsmā par to. Futbola spēles piektdienu vakaros. Atgriešanās mājās. Zēni. Randiņi. Ballītes. Pēdējā laikā viņas abas runāja tikai par vidusskolu, taču tas nevarēja likties necik aizraujoši tādām puisim kā Ītans, kurš drīkstēja staigāt pa bāriem, spēlēt azartspēles kazino un palikt ārā visu nakti bez kādas komandantstundas.

Ebija mainīja tematu. – Kā iet ar jauno darbu? Vai kluba meitenes ir ļoti skaistas?

– Dažas no viņām.

Viņš palēnināja ātrumu, meklēdams brīvu vietu ielas malā, kur novietot furgonu. Automašīnas bija sablīvētas cieši. Ītans sāka parkoties atpakaļgaitā. Vieta bija šaura, jo īpaši tāpēc, ka viņa jaunajam furgonam aizmugurē bija milzīgs sakabes āķis, taču Ītans novietoja savu auto paralēli citiem bez grūtībām.

– Vai tu esi pārgulējis ar kādu no viņām? – Vitnija jautāja.

- Neuzdod viņam tādu jautājumu, – Ebija noteica.
Ītans viltīgi pasmaidīja. – Ar viņām visām.
– Fui, – Ebija noteica un iedunkāja viņu pa roku.

* * *

Taciņa vijās lejup pa nogāzi cauri kokiem. Pludmaļu pleķīši bija paslēpti lejā gar laukakmeņiem nosēto krasta līniju. Ītans nesa nelielu aukstumkasti ar dažām alus skārdenēm sev un limonādi meitenēm, divieli un grāmatu mīkstos vākos. Ebija un Vitnija stiepa piepūšamos riņķus un dvieļus, uzmanīgi soļodamas pa ceļu, lai peldpūšļi neaizķertos aiz koku zariem.

Beidzot viņi nonāca pie meklētā liedaga un konstatēja, ka tur ir pilns ar cilvēkiem.

– Kur jūs gribat apsēsties? – Ītans jautāja.

Ebija laipoja starp smiltis saliktajām segām un dvieļiem, un viņi iekārtojās samērā noslēgtā vietā līdzās laukakmenim. Visi izklāja savus dvieļus.

– Ieziedieties ar krēmu, – Ītans sacīja. – Jūs abas.

– Labi, mammīt, – Ebija atbildēja.

– Labs ir, – viņš noteica. – Nevajag.

Ītans atkrita uz vēdera, izstiepis rokas virs galvas, un aizvēra acis, kā gatavodamies gulēt. Viņa bārdas rugāji mirguļoja saulē kā smiltis uz vaigiem. Ebija dažas minūtes pagaidīja un tad ieziedās ar aizsargkrēmu. Viņas ar Vitniju iezieda to viena otrai uz muguras.

Pludmale atradās netālu no Zārkakmens – sešdesmit pēdas augstas klints, kas slējās virs ūdens un pēc formas atgādināja vertikāli novietotu priekškoka zārku no veca vesterna. Aizmugures daļa aizsniedzās līdz krastam. Tas bija stāvs kāpiens starp akmeņiem un kokiem, taču pa da-

Ļai pludmale bija populāra tāpēc, ka to bija iecienījuši tieši klinšu lēcēji.

Klīda baumas par cilvēkiem, kas esot miruši, nolēcot no klinčiem. Ūdens bija tik auksts, ka no šoka tie esot zaudējuši samaņu. Vai arī nepareizi atsitušies pret ūdens virsmu un salauzuši mugurkaulu. Ebija nezināja, vai tā ir patiesība. Viņa bija redzējusi daudzus cilvēkus to darām bez kādiem starpgadījumiem.

Puišu pulciņš, varbūt vidusskolēni vai varbūt koledžas audzēkņi, sēdēja uz divieliem netālu un dzēra alu no pudelēm. Viņi visu laiku meta skatienus uz Ebiju un Vitniju. Izdzēruši alu, jaunieši devās uz Zārkakmens pusi, uzrāpās augšā un nolēca pa vienam vien, no sajūsmas skaļi klaigādami pēc izniršanas no ūdens. Viens no viņiem devās pie Ebijas un Vitnijas, smaidīdams un purinādams ūdeni no matiem.

– Vai gribat iedzert, meitenes?

Viņš norādīja uz bariņa pusi, norādot, ka viņām jāpievienojas puišiem, ja to vēlēšies.

Ītans pacēla galvu no dvieļa.

– O. Čau, vecīt, – puisis viņu uzrunāja.

Ītans piecēlās, izsliedamies puisim pāri. Zēns bija jaunāks par Ītanu, taču viņam jau bija sācis veidoties alus vēders. Viņš bija uzaudzējis uz zoda plānu bārdeli, taču tā bija nelīdzena.

– Kurā klasē tu mācies? – Ītans jautāja zēnam.

– Esmu pirmā kursa students no Nevadas Universitātes, – viņš atbildēja.

– Tad cik tev ir gadu? Deviņpadsmit?

– Jā. Un tad?

– Ja tu vēlreiz uzrunāsi tās meitenes, – Ītans noteica, – es parūpēšos par to, lai tu nonāktu slimnīcā.